

Seison lietealtaan kivisellä reunuksella. Känni ja viha suhisevat päässä. Mitä vittua? Mä hyppään tuohon altaaseen ja hukun sinne. En halua enää elää. En tämän jälkeen. Ilta alkoi metsäbaarista. Sisko oli tullut koulukodista kesälomille ja lähdimme juhlimaan sitä. Jengiä alkoi kokoontua myrskyn kaatamille puunrungoille hengailemaan ja juomaan pullonsuusta. Enim-mäkseen mun kavereita, koska siskon kaverit olivat siellä pohjoisessa. Koulukodin koviksia. Mun kaverit olivat tavallisia Kalliomäen yläasteen nuoria. Tavallisista perheistä, valkoisista tiilitaloista. Onnellisista perheistä. Mukana muutama meitä, joiden kotona ei paistettu pizzaa perjantaisin ja katsottu leffoja videolta lauantaisin. Joiden kotona remusi kännijengi. Joiden isät istui vankilassa ja äiti kävi viikot töissä ruotsinlaivalla ja ryyppäsi vapaat. Sisko istui syrjemmällä, nyppi siideripullon etikettiä. – Onko siellä pohjoisessa komeita poikia? Kovia jätkiä? Miisa uteli siskolta. – On joo, tosi hottiksia, sisko myönteli. Tosi komeita. Joo. Yhdellä lomalla sisko toi kotiin Peten. Sillä on vauvana hylätyn vanhan miehen silmät, kummia arpia käsivarsissa ja se imppasi liimaa. Ja sytkäristä. Mistä vaan pää meni sekaisin. Bensaa se ei enää haistellut, kun oli kuulemma nähnyt niin rumia paljaita perseitä bensapäissään ja melkein polttanut itsensä. Me istuttiin Peten kanssa meidän kerrostalon parvekkeella ja juteltiin. Puhuttiin, miltä tuntuu olla vieras omassa elämässään. Katsoa leffaa tutunnäköisestä tyypistä, jolla on oma ääni. Tunnistamatta itseään aina. Tietämättä mitään niistä ihmisistä, jotka pyörivät siinä ympärillä ja väittivät olevansa perhettä. Peten silmät katsoivat suoraan silmiin. Se ei väistänyt yhtään. Mä laskin katseeni ensin. En voinut katsoa sitä, kun sen silmissä oli niin paljon rakkautta. Eihän se mun ollut, vaan siskon. Me imettiin coltit filteriin. – Hyvä, kun tulin tänne, se sanoi. Sisko repäisi parvekkeen oven auki. – Mitä vittua te puuhaatte täällä? se kysyi. – Jutellaan, mä vastasin. Pete ei sanonut mitään, katsoi vain. Katse oli sulkeutunut nyt, ei enää avoin jäämeri, niin kuin mulle. Yöllä ne tappeli ja aamulla Pete oli poissa. Sisko kyräili alta kulmiensa. – Tais rakastuu sunhun. Mutta mä sanoin painu vittuun täältä, äläkä ikinä tuu tänne. Mun pikkusisko on liian hyvä sulle, sisko sanoi karheasti. – Mitä se sanoi? kysyin ynähtäen. – Kai mä sen tiedän, oli Pete sanonut. En mä halunnut ajatella sitä. Taisi se vähän koskettaa mun sielua, en uskaltanut enempää. Mutta siitä oli jo kauan, monta kuukautta. Silti sisko imutti mun kundikaverin kanssa männyn takana. Se tiesi tasan tarkkaan, että olen sairaan rakastunut Jakkeen. Silti se nauraa paskaiset naurut ja kähmii Jakkea. Jakke on aika sekaisin ja antaa kaiken tapahtua. Mä nousen kankeasti rungolta ja lähden kävelemään sikalan takaisille jätevesialtaille. Päätän, että nyt tää paska elämä riitti. Astun askeleen eteenpäin betonilta, mutta joku painautuu mua vasten ja työntää takaisin niin rajusti, että lennän selälleen ruohikolle. Päässä on yhtäkkiä ihan kirkasta. Mikä se oli? Sisko juoksee rööki toisessa kädessä ja siideripullo toisessa kädessä paikalle. – Mitä vittua sä oikein meinaat? Hukuttautua paskalammikkoon, vai? – Mitä väliä? Paska elämä, paska kuolema, vastaan lannistuneena. Edes kuolla ei anneta. Sisko repii käsivarresta. – Lähdetään vittuun täältä. Mennään himaan, mutsi on jo sammunut, se sanoo vähän pehmeämmällä äänellä. Me lähdetään. Muu jengi on jo lähtenyt kaupungille. Sisko oli sanonut, että me tullaan perässä. – Miltä sä luulet, että musta tuntui, kun Pete saatana rakastui sinuun? Mä yritin iskee sitä yli vuoden ja se sitten rupes olemaan mun kanssa, kun en antanut periksi. Suhun se muka rakastui heti kun meille tuli. Miten se voi olla mahdollista? – En tiedä, mutisen. Toivottavasti olet tyytyväinen nyt. Mä rakastin sitä Jakkea. – Paska jätkä. Ei sen takia kannata hukuttautua, ainakaan paskaojaan, sisko alkaa nauraa. – No ei vittu, todellakaan! myönnän ja minuakin alkaa väkisinkin naurattaa. Mutta mikä oli se voima, mikä ei antanut mun mennä?